

O după-amiază de noiembrie.
Doă veverițe d'ungate sar
printre crengile unui pin.
Cercetând și sporovăind.
Sporovăind și cercetând.
Găsesc conuri de pin.
Le țin în labele lor mici
și le mestecă
și infulecă semințele
și le îndesă în fălci
și sculpă cojile.
Veverițele ocupate
sunt frumoase, cred,
infulecând cât de repede pot.
Vine iarna.

În această zi, o căprioară-mamă
se apropie călcând cu grijă.
O căprioară cu doi pui.
Ieții se ascund în umbră.
Căprioarele ronțăie acele de molid.
Ele ronțăie ierba firavă.
Ele ronțăie marginile ferigilor.
Ele nu mai ronțăie nimic.
La un moment dat, căprioara
se apropie atât de mult, încât ar putea să o ating.
Dar nu o face. Știu că este cel mai bine
ca animalele să fie lăsate în pace.
Poate căprioarele vor găsi suficientă hrană.
Poate nu.
Căutând, pleacă mai departe, ronțăind.
Vine iarna.

